

## Arrest

nr. 269 628 van 11 maart 2022  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK  
Berckmansstraat 83  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 december 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en werd u in 1985 geboren in Vista Hermosa (dep. Meta). Daar groeide u op bij uw ouders en uw twee jongere broers. Toen u nog klein was gingen uw ouders uit elkaar. U verhuisde op zevenjarige leeftijd naar San Juan de Arama (dep. Meta) en woonde er bij uw moeder. Toen u 14 jaar oud was, verhuisden jullie terug naar Vista Hermosa (dep. Meta). Ongeveer rond de eeuwwisseling begon u daar een relatie met O.A.P.G.(...). Jullie waren drie à vier jaar samen en met hem heeft u één zoon, A.C.P.G.(...) (\*2003). Na de relatiebreuk kwamen jullie mondeling overeen dat u alleen voor jullie zoon ging instaan. In 2001, toen u de middelbare school had afgerond, bevond Vista Hermosa zich in een zona de distensión, d.i. een door de Colombiaanse overheid ingestelde zone waarin de FARC-strijders zich vrij mochten voortbewegen en hun eigen wetten konden opleggen. In dat jaar leerde u zichzelf op empirische wijze aan hoe u lijkschouwingen moest uitvoeren (i.e. lijken openmaken, reinigen en klaarmaken voor de wake). U voerde deze praktijk toen uit op zowel gestorven FARC-leden als plaatselijke burgers zonder dat u geaffilieerd was bij enig bedrijf of entiteit. U bent tevens in het bezit van een hoger diploma criminalistiek van het Instituto Politecnico Agroindustrial te Villavicencio (dep. Meta).

In 2002 werd de zona de distensión opgeheven en greep de Colombiaanse overheid terug de macht in Vista Hermosa. Naast de politie en het leger deden ook illegale groeperingen (opnieuw) hun intrede in uw gemeente, waaronder paramilitairen en ook het 27ste front van de FARC. Aangezien u de enige persoon was in uw regio die wist hoe een lijkschouwing moet worden uitgevoerd, begonnen deze laatste twee groepen u te ontvoeren. Zo namen zij u geblinddoekt mee naar hun kampen, lieten zij u daar tegen uw wil de lijken van hun gestorven strijders opmaken en brachten zij u nadien terug naar Vista Hermosa. Dit gebeurde oneindig veel keren en dit gedurende een periode van ca. zes jaar. Daarnaast verwerfde u in 2005 twee nieuwe jobs, namelijk (1) lijkschouwer en secretaresse bij het bedrijf Inversiones y Planes de la Paz en (2) directeur van de lijkschouwingsprotocollen van niet-geïdentificeerde personen bij het gemeentebestuur van Vista Hermosa. Uiteindelijk ontdekten de illegale groeperingen dat u ook voor hun tegenstanders en voor de overheid werkte. Op een dag in september of oktober 2007 werd u zoals gewoonlijk meegenomen naar een kamp van het 27ste FARC-front, waar op dat moment een strijd aan de gang was. Zij beschuldigden er u ervan hun tegenstanders te hebben geïnformeerd over de locatie van hun kamp en bedreigden u: u diende Vista Hermosa te verlaten, zo niet, dan zouden u en uw familieleden het bekopen met jullie leven. Omwille hiervan vertrok u op een avond begin november 2007 alleen naar de stad Villavicencio (dep. Meta). Uw ex-partner en uw moeder stonden vanaf dan in voor de zorg van uw zoon.

Aanvankelijk hield u zich schuil en kende u een rustige periode in de stad. Ongeveer één jaar na uw vlucht uit Vista Hermosa kreeg u op uw toenmalige adres een pamflet onder de deur geschoven, waarop stond op dat men u zou vinden en dat men contact met u ging opnemen. Op dit papier en in de verdere communicatie met hen werd u steeds chula genoemd, een pseudoniem verwijzend naar het beroep van lijkschouwer en waaronder u bekend stond in Vista Hermosa. Hieruit leidt u af dat uw belagers, nl. een dissidente groepering van de FARC, u reeds kenden van in het verleden aldaar. Nadien sprak u op een welbepaalde plaats met hen af en gaf u hen de gevraagde som. Deze vorm van afpersing herhaalde zich vele keren in de daaropvolgende jaren, waarbij u telkens geld, voeding of medicatie verschaftte aan de dissidente FARC-strijders. U probeerde steeds uw belagers te ontlopen, oftewel de gevraagde sommen en/of goederen te geven zodat zij u een poos met rust lieten, oftewel door van werk te veranderen en te verhuizen mits uw groeiende schuldenberg. U woonde dan ook op veel verschillende adressen binnen Villavicencio en deed er verscheidene jobs. Zo hebt u er bij twee uitvaartbedrijven gewerkt en opende u later uw eigen kapsalon. Dit laatste had echter tot gevolg dat de dissidenten u nog hogere sommen begonnen te vragen. Later ging u aan de slag als werfinspecteur bij het bouwbedrijf Augusto Pardo. Een van de projecten waar u moest op toezien en waarnaar u om de twee weken moest afreizen, bevond zich in het gehucht Puerto Concordia (dep. Meta). Op 16 juli 2018 was u met het openbaar vervoer onderweg daarnaartoe. Enkele kilometers voor Puerta Concordia, in de gemeente Tienda Nueva, werd de bus halt gehouden door dissidenten van de FARC. Zij lieten u en alle andere inzittenden gaan maar staken wel de bus en ook jullie bezittingen in brand. Daarna reisde u door naar uw eindbestemming, Puerto Concordia. Daar aangekomen werd u opnieuw onderschept door dissidente FARC-strijders. U werd vervolgens geblinddoekt en vastgebonden in een auto gezet en naar hun kamp gevoerd. Zij vroegen u ditmaal om een som van 20 miljoen pesos te betalen, maar omdat u antwoordde dat u dergelijke som niet kon bolwerken, bonden zij u vast aan een boom in onmenselijke omstandigheden. Na twee dagen stemde u in om het gevraagde geld te betalen, waarop zij u losmaakten van de boom, opnieuw meenamen en achterlieten aan de oever van een rivier. Op eigen houtje keerde u terug naar Puerto Concordia (waar de groep u vanaf dan de toegang toe had verboden) en daarna naar Villavicencio. Na 8 dagen had u een afspraak met uw

*afpersers in een winkelcentrum in de stad waar u de 20 miljoen pesos effectief bent gaan betalen. Na uw ontvoering hebt u zich gedurende enkele maanden opgesloten. Daarna verhuisde u opnieuw binnen Villavicencio en richtte u een eigen bedrijfje op waar u in eigen naam opdrachten aannam. Telkens wanneer hier verplaatsingen bij gemoeid waren, stuurde u andere mensen uit.*

*Gezien de bedreigingen bleven voortduren en dit een zware lichamelijke en psychologische tol van u eiste, besloot u in 2019 om Colombia te verlaten. Op 9 oktober 2019 reisde u alleen met het vliegtuig via Madrid naar Amsterdam, waar u 's anderendaags aankwam. Tijdens uw periode in Nederland kreeg u te kampen met medische problemen en u consulteerde hiervoor een dokter op 21 december 2019. U lijdt namelijk aan een tumor aan het rechteroog. In Nederland kende u echter niemand, dit terwijl u in België vrienden had gemaakt, u reisde dan ook op en af tussen de twee landen om zich te oriënteren. Uiteindelijk ging u zich op 1 januari 2020 definitief in België vestigen. Uw gezondheidsproblemen sleepten verder aan en op 23 september 2020 werd u gehospitaliseerd, u was verlamd aan één been. Op 30 september 2020 wendde u zich tot de DVZ en diende u er een verzoek tot internationale bescherming in. Uw zoon verblijft tot op heden bij zijn vader in Acacias (dep. Meta) in Colombia.*

*In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door dissidenten van de FARC.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort (kopie), een arbeidscontract van uw functie als directeur van de lijkschouwingsprotocollen in Vista Hermosa (kopie), twee verklaringen onder ede door inwoners van Vista Hermosa omtrent de bedreigingen die u in deze gemeente kende (kopieën), een aanvraag voor ondersteuning gericht tot de Colombiaanse overheid voor uw asielprocedure in België via een extern bedrijf voor onderzoeksjournalistiek (kopie), een antwoord van de Colombiaanse overheid op voorgaand schrijven (kopie) en, tot slot, een bundel medische documenten omtrent uw hospitalisatie in België (originelen en kopieën).*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Volgens uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten bent u momenteel in behandeling voor een tumor aan het oog (CGVS p.2-3). Er werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gepeild naar uw gezondheidsproblemen; tevens werd er u toen aangegeven dat u steeds om een extra pauze mocht vragen en dat u te allen tijde diende tussen te komen mocht u een vraag niet begrijpen of in het geval van onduidelijkheden (CGVS p.2). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk dat u goed in staat was om de vragen te begrijpen en om hier telkens een adequaat antwoord op te formuleren. Er werd u ook verschillende keren gevraagd of u zich nog steeds goed voelde en u antwoordde telkens positief (CGVS p.11, 14, 21-22, 25).*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Colombia diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Zo wordt de ernst en de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd door verscheidene elementen.*

*Vooreerst moet worden vastgesteld dat u de door u aangehaalde studies en werkzaamheden als ambtenaar onvoldoende staakt met documentaire bewijzen. U verklaarde na de middelbare school een hogere opleiding criminalistiek - gerechtelijke procedures te hebben gevolgd (CGVS p.6), alsook dat u onder andere van 2005 tot 2007 bij het gemeentebestuur van Vista Hermosa hebt gewerkt als "hoofd-directeur van de lijkschouwingsprotocollen van niet-geïdentificeerde personen" (CGVS p.7, 11-12, zie ook vermelding hiervan in brief aan de Colombiaanse overheid in adm. dossier), een functie waarvan*

verondersteld kan worden dat een hoger diploma zoals hetgeen u opwierp vereist is. Een diploma diende u echter nooit in, dit ondanks het feit dat er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om dit alsnog over te maken aan het CGVS (CGVS, p.6). Van uw job bij het gemeentebestuur van Vista Hermosa diende u dan wel een arbeidscontract in doch uit dit document kan louter worden afgeleid dat u daar slechts een kortstondige opdracht van twee kalenderdagen uitvoerde. Dat u ruim drie jaar “voor alle instellingen” aan de slag was (CGVS p.11) wordt hier nergens in vermeld; overigens gaat het om een gekopieerd stuk waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat u originele documenten kunt opvragen bij de Colombiaanse overheid, uw voormalige werkgever, en dit voor de gehele tijdspanne van uw werkzaamheden. U maakt, kortom, onvoldoende aannemelijk dat u hogere studies criminalistiek hebt gevolgd en dat u van 2005 tot 2007 bij het gemeentebestuur van Vista Hermosa actief was.

Hierbij komt dat dat de gang van zaken die u beschreef niet kan overtuigen. Zo is het hoogst opmerkelijk dat het 27ste front van de FARC pas op het einde van 2007 voor het eerst dreigementen uitte net omwille van uw werkzaamheden bij hun tegenstanders. Indien u waarlijk al sinds 2005 aan de slag was bij de lokale overheid – hetgeen u onvoldoende aangetoond hebt (zie supra) – en u ook “oneindig veel keren” door de paramilitairen werd meegenomen (CGVS p.16), kan worden aangenomen dat dit FARC-front hiervan al snel op de hoogte moet zijn geweest en dat zij u hierover onmiddellijk aan de tand zouden voelen. U redeneerde immers zelf dat u de enige persoon in uw gebied was die het beroep van lijkschouwer uitoefende en dat het voor de aanhangers van het front logisch was dat u ook voor hun tegenstanders werkte (CGVS p.16). Dat het 27ste front van de FARC, gelet op uw bekendheid en exclusiviteit, u jarenlang zou hebben meegevoerd naar hun afgelegen kampen en dergelijk vertrouwen in u stelde door zo bewust inzage te geven in hun guerrilla-operaties, oogt dan ook bijzonder onwaarschijnlijk. Tevens merkwaardig is dat dit front danig veel energie zou stoppen in het ontvoeren van derden om hun lijken op te baren. U getuigde immers zelf dat u het vak empirisch aan uzelf hebt aangeleerd (CGVS p.14), waardoor het vreemd aandoet dat zij hiervoor geen eigen, permanente lijkschouwers binnen hun rangen hadden, maar dan wel hun toevlucht zouden nemen tot het ontvoeren van derden, kennelijk zonder background check te doen naar hun profiel en (overheids-)activiteiten. Wat deze ontvoeringen betreft, was u trouwens niet eenduidig doorheen uw verklaringen. In uw vrije relaas gaf u aan dat er, na de opheffing van de zona de distensión in 2002, illegale groepen hun intrede deden in Vista Hermosa en dat zij u begonnen te ontvoeren om lijkschouwingen uit te voeren op hun doden (CGVS p.11). De jaren gingen voorbij, zo verklaarde u, tot u in 2005 voor een privébedrijf en voor de overheid begon te werken, waardoor u dus een persoon werd die voor “alle instellingen” werkte (en dus ook het 27ste front van de FARC). Eind 2007 zouden deze laatsten u dan hebben bedreigd (CGVS p.11). Dit alles impliceert dat u gedurende vele jaren door hen en ook door de paramilitairen werd ontvoerd om hun lijken op te baren. Na uw persoonlijk onderhoud stelde het CGVS vast dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde slechts –één jaar diensten te hebben geleverd aan deze twee groepen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5, ingevuld op de DVZ). Dat u over een dergelijk basaal element van uw relaas zulke uiteenlopende verklaringen aflegt, schaadt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

Dit geldt eveneens voor uw verklaringen over het incident waarbij het 27ste FARC-front u zou hebben verbannen uit Vista Hermosa. Tijdens uw vrije relaas situeerde u dit als volgt in de tijd: “exact op een dag in het jaar 2007, eerder op het einde van het jaar, september-oktober, een exacte datum herinner ik mij niet” (CGVS p.11-12). U zou dan “op een avond in november 2007” effectief de gemeente verlaten hebben (CGVS p.12). Later gaf u aan dat dit de eerste dagen van november gebeurde maar dat u de exacte datum niet meer weet (CGVS p.17). Het is opvallend dat u hierover zulke vage verklaringen aflegt. U zou toen immers uw geboorteplaats hebben verlaten, zag de noodzaak uw zoon achter te laten en keerde nadien nooit meer terug naar uw gemeente; dit zijn zeer ingrijpende gebeurtenissen die logischerwijze in uw geheugen gegrift staan zo deze zich hebben voorgedaan in de werkelijkheid. Dat u hiervan geen concretere data kunt oprakelen omdat u die vergeten bent, is dan ook weinig overtuigend. Per slot van rekening kon u wel spontaan zeggen dat u op exact 16 juli 2018 ontvoerd werd (CGVS p.12). In dit verband stelt het CGVS ook nog het volgende vast: hoewel u op het CGVS getuigde in de eerste dagen van november 2007 te zijn verbannen uit Vista Hermosa, liet u bij de DVZ optekenen dat u daar van uw geboorte tot 2012 gewoond heeft, alweer een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid op de proef stelt (Verklaring DVZ, vraag 10). Overigens oogt het op zijn minst bedenkelijk dat het 27ste front u zonder slag of stoot wegstuurde uit de gemeente nadat zij u ervan beschuldigd hadden te hebben samengewerkt met hun vijanden. Men kan namelijk verwachten dat een te duchten groep als de FARC na dergelijke ontdekking u meteen uitschakelt oftevel blijft vasthouden in hun kamp. Door u daarentegen de gemeente te doen verlaten, zouden zij al zeker geen grip meer op u hebben en bovendien het risico lopen dat u hen kon gaan verlinken bij de autoriteiten.

Voor wat betreft uw periode in Villavicencio moet ook hier worden opgemerkt dat u zich bediende van tegenstrijdige verklaringen. Zo gaf u op het persoonlijk onderhoud aan dat u na uw verhuis naar deze stad een rustige periode kende maar dat u ongeveer één jaar daarna voor het eerst een pamflet met bedreigingen kreeg toegestuurd (CGVS p.12). Daarna zou u contact hebben gehad met de afzenders (dissidenten van de FARC) en eisten zij geld van u; deze situatie zou zich talloze keren hebben herhaald in de vele jaren die volgden (CGVS p.12, 16). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat u pas in 2010 een eerste dreigbrief ontving en dat u renta moest betalen aan de FARC (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u als volgt: "De eerste die ik ontving was in 2008 maar degene die ik heb geregistreerd bij de DVZ is van de keer dat ze me hebben meegenomen, toen ik mij verstikt voelde door de druk die zij opvoerden", hetgeen opnieuw niet kan overtuigen. Nog los van het feit dat niet kan worden ingezien waarom u dit eerste pamflet, zijnde het startpunt van jarenlange afpersingen, bij de DVZ zou verzwijgen, stelt het CGVS verder vast dat u op uw eerste interview evenmin gewag maakte van enige bedreigingen, geldbetalingen of "opvoerende druk" in de lange periode tussen het eerste pamflet en uw ontvoering in Puerto Concordia op 16 juli 2018 (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat deze feiten niet geloofwaardig zijn, blijkt tevens uit uw weinig doorleefde verklaringen die steeds aan de oppervlakte blijven steken. Zo gaf u geen enkel concreet antwoord wanneer het CGVS u vroeg hoeveel pamfletten u in totaal ontving, hoeveel keren u afpersingsgeld betaald heeft of wanneer dit voorviel (CGVS p.20-21). Ook wanneer er gepeild werd naar hoeveel pesos u de eerste keer betaalde, hoe dit bedrag evolueerde en hoeveel anderen in uw wijk dienden af te geven, gaf u telkens ontwijkende antwoorden (CGVS p.20-21). Nochtans lijkt het niet meer dan logisch dat u, zijnde een persoon die hier jarenlang het slachtoffer van was, informatie inwint bij buurtbewoners en dat u meer exacte details kunt geven over de frequentie van de bezoeken en de betaalde bedragen. Temeer daar u aangaf een financiële druk te hebben gevoeld (CGVS p.20), waaruit volgt dat u moest wikken en wegen om rond te komen en aldus uitgebreid zou moeten kunnen beschrijven wanneer en voor hoeveel geld u telkens werd afgeperst en hoe de vork in de steel zat bij anderen in uw buurt.

Ook over de door u aangehaalde ontvoering op 16 juli 2018 in Puerto Concordia kan een en ander worden opgemerkt. Toen u over dit incident bevraagd werd, gaf u aan dat u in de weken daaraan voorafgaand verschillende keren geldsommen en ook medicatie had overhandigd aan uw belagers, zijnde dissidenten van de FARC (CGVS p.20). Gevraagd of uw belagers op 16 juli 2018 tot dezelfde groep behoren als degenen die u steeds afpersten in Villavicencio, antwoordde u dat dit inderdaad het geval was (CGVS p.22). Daarna stelde u dat uw belagers u vastbonden omdat u hen eerder had gezegd dat u geen geld meer kon blijven geven (CGVS p.22). Na twee dagen gevangenschap stemde u ermee in om hen 20 miljoen pesos te betalen, waarop zij u vrijlieten en de toegang tot Puerto Concordia verboden (CGVS p.12), zo beweerde u. Deze gang van zaken houdt echter geen steek. U verklaarde immers dat u zich vóór deze ontvoering reeds maandenlang verplaatste naar Puerto Concordia, meer bepaald om de twee weken (p.12, 23). Aangezien het hier om dezelfde groep FARC-dissidenten zou gaan die u, althans volgens uw verklaringen, reeds jaar en dag afpersten in Villavicencio, kan worden verwacht dat zij op de hoogte waren van uw werkzaamheden als bouwinspecteur in Puerto Concordia. Dat deze dissidenten enerzijds overgaan tot ontvoering met als doel 20 miljoen pesos te kunnen binnenrijven maar u anderzijds de toegang tot de gemeente van uw bouwprojecten permanent ontzeggen, staat haaks op elkaar. Het loon van uw werkzaamheden in Puerto Concordia brachten hen immers (door middel van afpersing) geld in het laatje, door uw activiteiten te dwarsbomen, zouden zij alleen maar hun eigen ruiten ingooien. Bovendien raakt het kant noch wal dat u eerst het slachtoffer werd van een busoverval met brandstichting – een nieuwsfeit dat al snel de ronde moet hebben gedaan in die regio – en daarna gedurende twee dagen van de aardbol verdween, maar dat niemand (en dus ook niet uw collega's in Puerto Concordia) u als vermist opgaf. Wat voorts de periode na deze vermeende ontvoering betreft, legt u trouwens opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Terwijl u in uw vrije relaas getuigde dat de bedreigingen toen bleven verdergaan, beweerde u later dat u daarna geen geld meer aan uw belagers gaf, dat u geen contact meer met hen had en dat zij niet meer verschenen (CGVS p.13, 24).

Het CGVS acht het voorts opmerkelijk dat, afgaand op de laatste versie van uw asielverklaringen (zie supra), de afpersingen en bedreigingen in Villavicencio al zouden aanslepen sinds 2008 maar dat u pas in 2019 de stad definitief verliet. In deze lange tijdspanne begon u verschillende jobs uit te oefenen i.e. bij twee begrafenisondernemingen en bij een bouwbedrijf (CGVS p.7). U stampte uw eigen kapsalon uit de grond en later ook een bedrijfje dat opdrachten aannam (CGVS p.7). Daarenboven verplaatste u zich vanaf 2015 meerdere malen naar Bogota voor medische behandelingen en u ging er ook op bezoek bij uw vader (CGVS p.8, 18) doch u bleef steeds in Villavicencio gedomicilieerd (CGVS p.5). In datzelfde

jaar reisde u naar Panama en keerde u na enkele dagen uit eigen initiatief terug naar deze zelfde stad in Colombia (CGVS p.21, zie ook stempels in kopie paspoort). En zelfs na de vermeende ontvoering die u op 16 juli 2018 zou hebben gekend, koos u ervoor om nog meer dan een jaar in Villavicencio te blijven wonen en daar een nieuwe job te beginnen (CGVS p.13). Uiteindelijk reisde u op 9 oktober 2019 definitief het land uit (zie stempels in kopie paspoort). U nam, met andere woorden, pas na 12 jaar voor het eerst een ernstige poging om uw problemen te ontlopen, hetgeen bijzonder vreemd mag worden genoemd. Uw jarenlange verblijf in dezelfde stad getuigt alleszins niet van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade en ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u telkens van adres zou zijn veranderd, toont u niet in het minst aan want u geeft spontaan al aan niet te weten hoelang u op een bepaalde plaats woonde en u weet evenmin uw adressen op te noemen (CGVS p.5-6), overigens doet dit gegeven er niet toe aangezien u, zoals hierboven gesteld, altijd binnen Villavicencio bleef wonen en ernaartoe terugkeerde. Uw repliek dat u niet naar Bogota verhuisde omdat uw belagers u ook daar konden vinden, is overigens pure speculatie, temeer daar uw familieleden (en dus ook uw vader en broers in die stad) nooit directe confrontaties met uw belagers gekend hebben (CGVS p.9).

Minstens even bevreemdend is dat u geen enkele poging heeft ondernomen om ter plekke aangifte te doen van en bescherming te zoeken voor de FARC-strijders die u lastigvielen, naar eigen zeggen uit angst en ook omdat u nog familieleden in Vista Hermosa had/heeft wonen (CGVS p.17, 21). Nochtans zou dit een eerste logische stap zijn na het ervaren van bedreigingen en afpersingen temeer daar u nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in uw land (CGVS p.10). Dat u geen klacht zou durven neerleggen is overigens een bewering die klemmt met de door u ingediende kopieën van een briefwisseling (zie neergelegde documenten adm. dossier + vertalingen). Hierin vraagt u namelijk aan een Colombiaans consultancybureau voor onderzoeksjournalistiek om een klacht i.v.m. uw eerdere problemen over te maken aan "de bevoegde regeringsinstantie" zodat uw zaak "opgelost geraakt". Volgens de brieven die u neerlegt zou dit bureau hierop informatie over uw problemen hebben overgemaakt aan de Colombiaanse overheid, meer bepaald de Unidad para las Víctimas, het Presidencia van de Republiek en de Presidentiële Raad voor Postconflict. Het mag werkelijk verbazen dat u gedurende een periode van 12 jaar nooit uw toevlucht nam tot de autoriteiten in Villavicencio voor hulp en bescherming maar dat u wel de Colombiaanse overheid contacteert voor bijstand op een moment dat u zich al lang niet meer in het land bevindt.

Tot slot wenst het CGVS te wijzen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u Colombia verliet op 9 oktober 2019, verbleef u eerst nog meer dan tweeëneenhalve maand in Nederland zonder daar ooit asiel aan te vragen (CGVS p.24-25 + verklaring DVZ, vraag 22). U verklaarde dat u zich vanaf 1 januari 2020 in België ging vestigen doch u raadpleegde pas op 30 september 2020 de Dienst Vreemdelingenzaken om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.25, zie ook registratieformulier in adm. dossier). Nochtans kan worden verwacht dat iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te zijn ontvlucht en bij terugkeer gedood te worden alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong daadwerkelijke bescherming te krijgen. Dat u pas negen maanden na uw aankomst in België hier effectief werk van maakte, vormt een ernstige tegenindicatie van uw nood aan internationale bescherming. Dat u niet op de hoogte was van de asielprocedure (CGVS p.25), kan het CGVS niet volgen gezien uit de door u neergelegde brief d.d. 29 juli 2020 aan een Colombiaans consultancybureau kan worden gelezen dat u "absoluut geen hulp ontving vanwege de [Belgische] autoriteiten omwille van uw illegale situatie" en dat u "ook wettelijk aanvaard wilde worden, u wilde kunnen verplaatsen en werken zonder enige angst". In deze brief vraagt u tevens aan drie Colombiaanse overheidsinstanties bijstand bij de asielprocedure in België, die u nota bene pas drie maanden later hebt aangevat (zie neergelegde documenten adm. dossier + vertalingen). Uit voorgaande volgt dat u ongetwijfeld al veel langer op de hoogte was van uw illegale situatie en het bestaan van de asielprocedure in België, waardoor de laattijdigheid van uw verzoek nog meer in het oog springt.

In de mate dat u overigens verwijst naar de tumor aan uw oog en uw lichamelijke situatie (CGVS p.2, 13), dient te worden opgemerkt dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen in se dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

*De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan de status van vluchteling u niet worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

*Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.*

*Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf) blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande*

geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ingediende documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw internationaal paspoort biedt zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Uw arbeidscontract is slechts een kopie die geen authenticiteitsgaranties biedt en toont, zoals eerder vermeld, niet aan dat u gedurende drie jaar een directeursfunctie uitoefende bij een lokale overheid in Colombia en dit document toont evenmin aan dat u er werkelijk in het vizier kwam van de FARC. De twee notariële verklaringen van inwoners uit Vista Hermosa zijn ook slechts kopieën en berusten integraal op de verklaringen van derden, waardoor ook deze geen begin van bewijs vormen voor de door u aangehaalde problemen in deze gemeente. Ook uw briefwisseling aan drie Colombiaanse overheidsinstanties via een consultancybedrijf en de antwoordbrief daarop bestaan geheel uit kopieën en bieden geen sluitend bewijs voor uw vermeende aanvaringen in Colombia. Dergelijke, gekopieerde stukken kunnen met gemak zijn gemanipuleerd via allerhande knippen plakwerk. Voor het overige blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit contact had met dit consultancybureau voor onderzoeksjournalistiek toen u nog in Colombia, noch blijkt dat zij ook maar enigszins betrokken waren bij uw problemen. Voor zover dit een authentiek document betreft, baseren zij hun informatie dus volledig op een brief die u hen zelf geschreven heeft, waardoor het gegeven dat zij schrijven dat u "een slachtoffer van het Colombiaans gewapend conflict" bent en dat u "daadwerkelijk in een moeilijke situatie zit" nietszeggend is over de geloofwaardigheid en gegrondheid van uw vrees. Voorts bestaat het antwoord van de Unidad para las Víctimas of Slachtoffereenheid erin (1) dat u niet bent opgenomen in het Slachtofferregister, (2) dat u zich steeds tot een consulaat kunt wenden om daartoe verklaringen af te leggen en (3) dat de Colombiaanse staat zich niet mengt in uw asielprocedure in België. Uit niets blijkt dus dat de Colombiaanse autoriteiten uw problemen, waarvan sprake in uw zelfgeschreven brief, gegrond bevonden heeft. Tot slot houden uw medische documenten geen verband met uw vermeende problemen met (dissidente) FARC-fronten in Colombia.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep



2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven aangaande de geloofwaardigheid van haar relaas en tracht deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

*“Terwijl dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij verwerende partij wel degelijk een zeer gedetailleerd, goed onderbouwd en coherent betoog hield omtrent haar asielmotieven.*

*Dat verzoekster op grond van haar coherent verhaal het bestaan van de aangehaalde studies en werkzaamheden als ambtenaar wel zeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt, meer bepaald dat zij hogere studies criminalistiek heeft gevolgd en dat zij van 2005 tot 2007 bij het gemeentebestuur van Vista Hermosa actief was.*

*Dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk zeer aannemelijke en coherente verklaringen aflegde omtrent de afpersingspraktijken waar zij over de jaren heen meerdere malen mee werd geconfronteerd als slachtoffer.*

*Dat het niet zo is dat verzoekster er niets aan deed om te ontkomen aan de deze afpersingspraktijken;*

*Dat verzoekster het zo lang mogelijk heeft proberen uit te houden tot op het moment dat de druk te groot werd en dat zij inderdaad voor haar leven begon te vrezen, aangezien zij niet meer in staat was/bereid was afpersingsgeld te betalen.*

*Dat verzoekster niet wilde toegeven aan de criminele praktijken en dus gedurende al die jaren haar best deed om zich onzichtbaar te maken voor de afpersers.*

*Dat verzoekster gediende deze periode meerdere malen van job veranderde gedurende deze periode als niet pertinent dient te worden beschouwd.*

*Dat het niet perse verdacht hoeft te zijn als verzoekster niet precies weet hoeveel keren zij over al die jaren geld heeft moeten betalen aan de afpersers of hoe vaak zij precies van laatste pamfletten heeft moeten ontvangen.*

*Dat het evenmin moet verbazen dat verzoekster een periode van 12 jaar nooit haar toevlucht nam tot de autoriteiten in Villavicencio voor hulp en bescherming aangezien zij vreesde voor de represailles van de criminele organisaties*

*Dat het inderdaad aannemelijk voorkomt dat verzoekster, eenmaal zij zich in veiligheid voelde en buiten schot van de criminele organisaties, juist dan wel de Colombiaanse overheid contacteerde voor bijstand.”*

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij argumenteert: *“Terwijl dat verwerende partij, waar zij inderdaad een historisch overzicht geeft waaruit moet blijken terecht kan blijken dat de veiligheidssituatie voor de gewone burger inzake willekeurig geweld in Colombia in gunstige zin evolueert, voornamelijk verwijst een rapport van 2015 en dan nog een laatste rapport van juli 2020 -thans meer dan zes maanden oud.*

*Er kan op basis van deze rapporten niet worden uitgesloten dat verzoekster niet het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld mocht hij vandaag terugkeren naar Colombia.*

*Dat rechtspraak van Uw Raad toch vooropstelt dat rapporten niet ouder dan 6 maanden mogen zijn om relevant te blijven voor het beoordelen van de actuele situatie, i.e. op het moment dat wordt uitgespraak gedaan door uw Raad omtrent de actuele vrees in hoofde van verzoekster op grond waarvan hij zijn aanvraag tot internationale bescherming steunt.”*

Er worden geen stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

### 3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In

toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

#### 4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij in geval van terugkeer naar Colombia zal worden gedood door dissidenten van de FARC.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat de ernst en geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas wordt ondermijnd door verschillende bevindingen.

Hij stelt immers vast dat (i) verzoekster, bij gebrek aan relevante documentaire bewijzen, onvoldoende aannemelijk maakt dat zij hogere studies criminalistiek heeft gevolgd en dat zij van 2005 tot 2007 bij het gemeentebestuur van Vista Hermosa actief was, (ii) de door haar geschetste gang van zaken – namelijk dat het 27<sup>ste</sup> front van de FARC pas op het einde van 2007 dreigementen uitte omwille van haar werk bij hun tegenstanders terwijl zij beweert dat zij al sinds 2005 aan de slag was bij de lokale overheid alsook

dat dit front danig veel energie zou stoppen in het ontvoeren dan derden om hun lijken op te baren – niet kan overtuigen en dat zij tevens uiteenlopende verklaringen aflegt over tijdsduur waarbinnen zij diensten zowel voor de paramilitairen als voor het 27<sup>ste</sup> front van de FARC heeft geleverd, (iii) zij vage verklaringen aflegt over het incident waarbij het 27<sup>ste</sup> FARC-front haar zou hebben verbannen uit Vista Hermosa, zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duurtijd van haar verblijf in Vista Hermosa, en het weinig aannemelijk is dat het 27<sup>ste</sup> front van de FARC haar zonder meer wegstuurde uit de gemeente nadat zij haar ervan hadden beschuldigd te hebben samengewerkt met hun vijanden, (iv) verzoekster tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen aflegt over haar periode in Villavicencio, met name over wanneer zij haar eerste dreigbrief ontving en renta moest betalen aan de FARC alsook over de frequentie van de bezoeken en de betaalde bedragen, (v) het haaks op elkaar staat dat dissidenten van de FARC enerzijds overgaan tot ontvoering met als doel 20 miljoen pesos te kunnen binnenrijven maar verzoekster anderzijds de toegang tot de gemeente van haar bouwprojecten permanent ontzeggen en op die manier de geldkraan dichtdraaien, en verzoekster voorts tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode na deze vermeende ontvoering, (vi) verzoekster jarenlang in dezelfde stad verbleef en zij pas na 12 jaar voor het eerst een ernstige poging ondernam om haar problemen te ontlopen, (vii) zij geen enkele poging ondernam om ter plekke aangifte te doen van en bescherming te zoeken voor de FARC-strijders die haar lastig vielen, en (viii) verzoekster pas na 9 maanden na haar aankomst in België om internationale bescherming verzocht.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal dat verzoeksters medische problemen, met name de tumor aan haar oog en haar lichamelijke situatie, geen verband houden met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en verzoekster zich voor de beoordeling hiervan dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Wat betreft de door verzoekster ingediende documenten oordeelt de commissaris-generaal dat deze de gedane appreciatie niet kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van haar relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas en de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast dat verzoekster niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Zij komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van bepaalde eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van slechts een aantal bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Zo gaat zij, stellende dat het niet pertinent is dat zij meerdere malen van job veranderde toen zij in Villavicencio verbleef, er volledig aan voorbij dat zij jarenlang in deze stad verbleef terwijl zij beweert er te zijn afgeperst en bedreigd. Pas na 12 jaar ondernam verzoekster voor het eerst een ernstige poging om haar problemen te ontlopen door in 2019 de stad definitief te verlaten. De commissaris-generaal bemerkt dan ook terecht dat deze houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster brengt met haar verweer geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Waar zij nog aangeeft dat zij in deze periode van 12 jaar nooit haar toevlucht zocht tot de autoriteiten in Villavicencio uit vrees voor represailles en stelt dat het net wel aannemelijk is dat zij, eenmaal zij in veiligheid was en buiten schot van de criminele organisaties, de Colombiaanse overheid contacteerde, kan zij niet worden gevolgd.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst

kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Verzoekster toont echter niet aan dat in Colombia geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade of dat er in Colombia geen werkend rechtssysteem zou zijn. Evenmin kan zulks uit het rechtsplegingsdossier blijken.

In deze benadrukt de Raad dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Colombiaanse overheden om bescherming te vragen.

Uit de vaststelling dat verzoekster gedurende jaren nooit pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen en pas na haar vertrek de Colombiaanse autoriteiten contacteerde, mag dan ook met rede worden besloten dat dit de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees ondergraaft en wijst eerder op opportunistische motieven.

Dat verzoekster niet eerder klacht heeft ingediend of geen hulp heeft gevraagd aan de politie uit vrees voor represailles, biedt hiertoe geen verschoning. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dan wel dat het logisch is dat zij de Colombiaanse overheid contacteerde eenmaal zij in veiligheid was en buiten schot van de criminele organisaties, maar dat zij hierbij geen rekening zou hebben gehouden met de achtergebleven familieleden is weinig geloofwaardig. Verzoekster gaf immers zelf meermaals aan dat ze ook haar familie bedreigden en ze wraak gingen nemen op haar moeder en zoon in het bijzonder indien ze niet voldeed aan hun eisen (NPO, p. 9, 12). De vaststelling dat zij desondanks toch nog het risico zou nemen om klacht in te dienen, neemt de Raad niet aan.

4.4. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die allemaal steun vinden in het administratieve dossier niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, oordeelt de Raad dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat haar algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken nu er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Colombia te verlaten.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, b), c), d) en e) van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

#### 5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van

het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheids-situatie in het departement Meta, waar verzoekster voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven (NPO, p. 4-5), worden beoordeeld.

Hoewel de commissaris-generaal, met verwijzing naar de COI Focus van 2 augustus 2021 oordeelt dat er *“een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten [is] dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo”*, blijkt uit diezelfde COI Focus ook dat er in het departement Meta, waar verzoeker uit afkomstig is, eveneens sprake is van een gewapend conflict. In de COI Focus van 2 augustus 2021 (p. 24) kan immers worden gelezen dat daar *“battles”* plaatsvinden, waarbij wordt verduidelijkt: *“De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen.”*

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt aldus niet betwist. Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, impliceert echter niet ipso facto dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden geviséerd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26: willekeurig geweld is geweld dat zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden).

Alleszins blijkt dat er in het departement Meta, naast *“battles”*, ook sprake is van *“violence against civilians”*, maar dit zijn *“gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders”*. Van *“explosions/remote violence”*, met granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven die als nevenschade ook burger-slachtoffers kunnen maken, wordt geen melding gemaakt (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 24-25). Er vielen in Meta 33 dodelijke slachtoffers in de periode van 1 januari 2020 en 21 mei 2021 (p. 36).

Rekening houdend met de aard en de schaal van het geweld, zoals deze blijken uit de beschikbare landeninformatie, is de Raad van oordeel dat er in het departement Meta heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35).

Het zijn eerder de departementen Cauca, Antioquia, Nariño, Norte de Santander en Valle de Cauca die, in vergelijking met Meta, het meeste dodelijke geweld kennen (p. 35-36).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen. Zij werpt op dat het recentste rapport waarnaar de commissaris-generaal verwijst, dateert van juli 2020. Echter, een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidt aan dat de COI Focus waaraan wordt gerefereerd, dateert van 2 augustus 2021. Haar opmerking is dan ook niet dienstig.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Meta voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Meta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in haren hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, in casu het departement Meta in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES